

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 27. september 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-93/18	Bajratari [i] Kan indkomst fra beskæftigelse, som er ulovlig i henhold til national lovgivning, helt eller delvist tages i betragtning med henblik på at fastslå, at der rådes over tilstrækkelige ressourcer i henhold til unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b)? [ii] I bekræftende fald kan betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra b), da være opfyldt i tilfælde, hvor beskæftigelsen anses for usikker alene på grund af dens ulovlige karakter?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Til orientering: Beskæftigelsesministeriet	Dom	02.10.19
C-70/18	A e a Sagen vedrører:la. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ordning om almindelig behandling og opbevaring af biometriske data om tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register som omhandlet i artikel 2, litra a) og b), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281), idet denne nationale ordning ikke går videre end nødvendigt for at gennemføre det med ordningen tilstræbte lovlige formål om at forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig? 1b. Har det herved nogen betydning, at varigheden af opbevaringen af de biometriske data er knyttet til varigheden af tredjelandsstatsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold, herunder tyrkiske statsborgeres lovlige	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	03.10.19

	<p>og/eller ulovlige ophold? 2. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at en national ordning ikke udgør en begrænsning som omhandlet i disse bestemmelser, hvis virkningen af den nationale ordning for adgangen til beskæftigelse i disse bestemmelsers forstand er for usikker eller for indirekte til, at det kan antages, at denne adgang hindres? 3a. Såfremt spørgsmål 2 besvares således, at en national ordning, hvorefter biometriske data vedrørende tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register kan stilles til rådighed for tredjemand med henblik på at forhindre, efterforske og undersøge lovovertrædelser – af terror- eller ikke terrormæssig karakter – er en ny begrænsning, skal artikel 52, stk. 1, sammenholdt med artikel 7 og artikel 8, i Den Europiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en sådan national ordning? 3b. Har det herved nogen betydning, at denne statsborger, da han anholdes på mistanke om en lovovertrædelse, har opholdsdokumentet med sine biometriske data på sig?</p>			
C-674/17	<p>Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan det henset til ordlyden af habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra e), tillades, at der på grundlag af ansøgninger fra enkelte jægere udstedes regionalt begrænsede dispensationer til såkaldt bestandsplejende jagt? – Har det betydning for vurderingen af dette spørgsmål, at skonsudøvelsen i forbindelse med afgørelsen om dispensationerne retter sig efter en national bestandsplejeplan samt efter den i en bekendtgørelse fastsatte øvre grænse for antallet af nedlagte dyr, inden for hvilken der hvert år kan tildeles undtagelsestilladelser for medlemsstatens område? – Kan der ved vurderingen tages hensyn til andre aspekter såsom målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse? 2. Kan tildeling af dispensationer til bestandsplejende jagt som omhandlet i det første spørgsmål begrundes med, at der for at forhindre krybskytteri ikke findes nogen anden brugbar løsning som omhandlet i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1? – Kan der i så fald tages hensyn til de praktiske vanskeligheder ved at kontrollere ulovligt krybskytteri? – Er målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse muligvis også af betydning ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der findes en anden brugbar løsning? 3. Hvordan skal den i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, nævnte betingelse vedrørende den pågældende bestands bevaringsstatus vurderes i forbindelse med tildeling af regionalt begrænsede dispensationer? – Skal bevaringsstatus for en art vurderes både i relation til et bestemt område og i relation til hele medlemsstatens område eller i relation til et endnu større udbredelsesområde for den pågældende art? – Er det muligt, at de i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, fastsatte betingelser for at udstede en dispensation er opfyldt, selv om en arts bevaringsstatus ud fra en objektiv vurdering ikke kan anses for gunstig i direktivets forstand? – Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende: I hvilken situation kan dette komme i betragtning?</p>	<p>Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Justitsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>10.10.19</p>

C-746/18	<p>H. K.</p> <p>1. Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002, sammenholdt med artikel 7, 8, 11 og 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at statslige myndigheders adgang i en straffesag til data, som gør det muligt at fastslå udgangs- og destinationssted, dato, klokkeslæt og varighed, kommunikationstjenestens art, det anvendte terminaludstyr og stedet for anvendelsen af mobilt terminaludstyr for så vidt angår en sigtets telefoneller mobiltelefonkommunikation, udgør et så alvorligt indgreb i de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i de nævnte artikler i chartret, at denne adgang i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager skal begrænses til bekæmpelse af grov kriminalitet, uanset hvilken periode de lagrede data, som de statslige myndigheder har adgang til, vedrører? 2. Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF med udgangspunkt i proportionalitetsprincippet, som kommer til udtryk i Den Europæiske Unions Domstols dom af 2. oktober 2018 (C-207/16, præmis 55-57), fortolkes således, at når mængden af de i det første spørgsmål nævnte data, som de statslige myndigheder har adgang til, ikke er stor (hverken med hensyn til dataenes art eller tidsmæssige udstrækning), kan det dertil knyttede indgreb i de grundlæggende rettigheder være begrundet i formålet forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager generelt, og at de strafbare handlinger, som skal bekæmpes med indgrebet, skal være så meget desto grovere, jo større den mængde data er, som de statslige myndigheder har adgang til? 3. Betyder det i Domstolens dom af 21. december 2016 i de forenede sager C-203/15 og C-698/15, domskonklusionens punkt 2, nævnte krav om, at de kompetente statslige myndigheders adgang skal være underlagt en forudgående kontrol foretaget af en domstol eller af en uafhængig administrativ myndighed, at artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF skal fortolkes således, at anklagemyndigheden, som leder efterforskningen, og som i denne forbindelse ifølge loven er forpligtet til at handle uafhængigt og kun er bundet af loven og under efterforskningen opklarer såvel omstændigheder, der belaster den tiltalte, som omstændigheder, der er diskulperende for den pågældende, men senere i retssagen repræsenterer den offentlige anklage, kan anses for en uafhængig administrativ myndighed?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	15.10.19
----------	---	---	----	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-274/14	<p>Banco Santander</p> <p>La décision de la Commission du 15 octobre 2014 relative à l'aide d'État SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP), amortissement fiscal de la survaleur financière en cas de prise de participations étrangères appliqué par l'Espagne, est-elle</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	01.10.19

	<p>nulle pour absence de fondement factuel et juridique en vertu des arrêts <i>Autogrill España/Commission</i> (EU:T:2014:939) et <i>Banco Santander et Santusa/Commission</i> (EU:T:2014:938), qui ont respectivement annulé les articles 1er, paragraphe 1, et 4 des décisions 2011/5/CE de la Commission du 28 [Or. 17] octobre 2009 et 2011/282/UE de la Commission du 12 janvier 2011? La décision de la Commission du 15 octobre 2014 relative à l'aide d'État SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP), amortissement fiscal de la survaleur financière en cas de prise de participations étrangères appliqué par l'Espagne, est-elle nulle pour défaut de motivation en vertu des arrêts <i>Autogrill España/Commission</i> (EU:T:2014:939) et <i>Banco Santander et Santusa/Commission</i> (EU:T:2014:938), qui ont respectivement annulé les articles 1er, paragraphe 1, et 4 des décisions 2011/5/CE de la Commission du 28 octobre 2009 et 2011/282/UE de la Commission du 12 janvier 2011? À titre subsidiaire, en cas de réponse négative aux questions précédentes: La décision de la Commission du 15 octobre 2014 relative à l'aide d'État SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP), amortissement fiscal de la survaleur financière en cas de prise de participations étrangères appliqué par l'Espagne, est-elle nulle parce que la nouvelle interprétation administrative de l'article 12, paragraphe 5, du TRLIS relève pleinement du champ d'application des décisions 2011/5/CE de la Commission du 28 octobre 2009 et 2011/282/UE de la Commission du 12 janvier 2011?</p>			
C-616/17	<p>Blaise e.a.</p> <p>Sagen vedrører: [1] Er [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF, herefter »EU-forordningen«] i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, når den undlader præcist at definere, hvad et aktivt stof er, idet det overlades til ansøgeren at vælge det, der skal betegnes som det aktive stof i hans produkt, og idet denne gives mulighed for at fokusere hele sit dossier på et enkelt stof, selv om det markedsførte færdige produkt indeholder flere stoffer? [2] Garanteres forsigtighedsprincippet og markedsføringstilladelsens upartiskhed, når de test, analyser og vurderinger, der er nødvendige for behandlingen af dossieret, alene er udført af ansøgerne, der kan være partiske i deres fremstilling, uden at der gennemføres nogen uafhængig dobbeltanalyse, og uden at rapporter om ansøgning om godkendelse offentliggøres under påskud af beskyttelse af forretningshemmeligheder? [3] Er EU-forordningen i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, når den ikke tager hensyn til de mange aktive stoffer og deres samtidige anvendelse, særlig når den ikke foreskriver en fuldstændig specifik analyse på europæisk plan af den samtidige anvendelse af aktive stoffer i et og samme produkt? [4] Er EU-forordningen i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, når den i kapitel 3 og 4 fritager bekæmpelsesmidler i deres kommercielle formulering, således som markedsført og således som forbrugerne og miljøet udsættes for, for toksicitetsanalyser (genotoksicitet, undersøgelse af kræftisiko, undersøgelse af hormonforstyrrende virkninger osv.), idet der kun kræves summariske test, som altid udføres af ansøgeren?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	01.10.19

C-673/17	<p>Planet49</p> <p>1. a) Er der tale om et gyldigt samtykke som omhandlet i artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, når lagringen af oplysninger eller adgang til oplysninger, som allerede er lagret på brugerens terminal, tillades ved hjælp af en forudindstillet afkrydsningsrubrik, som brugeren skal vælge fra for at nægte sit samtykke? b) Gør det en forskel i forbindelse med anvendelsen af artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, om de oplysninger, der lagres eller hentes, er personoplysninger? c) Foreligger der under de omstændigheder, der er nævnt i spørgsmål 1 a), samtykke som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2016/679? 2. Hvilke oplysninger skal tjenesteudbyderen give brugeren i forbindelse med de klare og fyldestgørende oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2002/58/EF? Omfatter disse også cookiernes funktionsvarighed og spørgsmålet om, hvorvidt tredjemand får adgang til cookierne?</p>	Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	01.10.19
Forenede sager C-152/18 P og C-153/18 P	<p>Crédit mutuel Arkéa mod Den Europæiske Centralbank (appel)</p> <p>Påstande: — ophævelse af dom af 13. december 2017 (T-712/15), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank (ECB) i det af Crédit mutuel Arkéa anlagte søgsmål med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 5. oktober 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/28) om fastsættelse af de tilsynsmæssige krav, som finder anvendelse på Groupe Crédit mutuel.</p>	Finanstilsynet	Dom	02.10.19
C-442/18 P	<p>European Central Bank mod Espírito Santo Financial m.fl. (appel)</p> <p>Påstande: — Punkt 1 i domskonklusionen i Rettens dom af 26. april 2018, Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA mod ECB, T-251/15, EU:T:2018:234, ophæves. — Begæringen afvises ligeledes for så vidt angår ECB's afslag på at give oplysninger om det lånebeløb, der fremgår af uddragene af den protokol, der indeholder ECB's Styrelsesråds afgørelse af 28. juli 2014. — I tilfælde af, at den anden påstand forkastes, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret med henblik på, at denne træffer afgørelse. — Appellinstævnte og sagsøger i førstinstansen tilpligtes at betale to tredjedele af sagsomkostningerne, og ECB tilpligtes at betale en tredjedel heraf.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	02.10.19
C-18/18	<p>Glawischnig-Piesczek</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) generelt til hinder for en af de nedenfor anførte forpligtelser for en host provider, som ikke omgående har fjernet ulovlig information, dvs. ikke kun at fjerne denne ulovlige information som omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), men også anden ordret identisk information: a.a. i hele verden? a.b. i den pågældende medlemsstat? a.c. fra den pågældende bruger i hele verden?</p>	Kulturministeriet Erhvervsstyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	03.10.19

	<p>a.d. fra den pågældende bruger i den pågældende medlemsstat?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Gælder dette også for informationer med samme betydning?</p> <p>3. Gælder dette også for informationer med samme betydning, så snart operatøren har fået kendskab til denne omstændighed?</p>			
C-260/18	<p>Dziubak</p> <p>Sagen vedrører: a. Skal artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at udeladelser i en aftale – når det konstateres, at visse kontraktvilkår, som regulerer parternes opfyldelse af deres forpligtelser (disses størrelse), er urimelige, og hele kontrakten som følge heraf til ulempe for forbrugeren er ugyldig – ikke kan udfyldes ved anvendelse af deklaratoriske bestemmelser, som erstatter de urimelige vilkår direkte, men ved anvendelse af bestemmelser i national ret, som også bestemmer de virkninger, der udtrykkes i en retshandel, ud fra principperne om rimelighed (i samfundslivet) eller sædvane? b. Skal følgerne af hele kontraktens ugyldighed for forbrugeren i givet fald bedømmes ud fra de omstændigheder, der forelå ved kontraktens indgåelse, eller ud fra de omstændigheder, der foreligger på det tidspunkt, hvor tvisten mellem parterne om de pågældende klausulers gyldighed opstår (hvor forbrugeren gør gældende, at disse vilkår er urimelige), og hvilken betydning skal den opfattelse, som forbrugeren har anlagt i forbindelse med en sådan tvist, tillægges? c. Kan bestemmelser, som udgør urimelige vilkår som omhandlet i direktiv 93/13/EF, opretholdes, såfremt deres opretholdelse på tidspunktet for tvistens afgørelse objektivt er til fordel for forbrugeren? d. Kan konstateringen af, at kontraktvilkår, der regulerer størrelsen samt opfyldelsen af parternes forpligtelse, er urimelige, i lyset af artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EF føre til, at retsforholdet, således som kontrakten udformer det efter bortfaldet af de urimelige vilkår, ikke længere svarer til parternes vilje med hensyn til hovedydelsen? Navnlige: Kan der trods konstateringen af, at et kontraktvilkår er urimeligt, fortsat anvendes andre bestemmelser, som ikke klassificeres som urimelige, som regulerer forbrugers pligt til at opfylde hovedforpligtelsen, og som i henhold til parternes aftale (der er medtaget i kontrakten) indholdsmæssigt er uløseligt forbundet med det vilkår, som forbrugeren har anfægtet?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Finanstilsynet	Dom	03.10.19
C-274/18	<p>Schuch-Ghannadan</p> <p>1) Skal princippet om pro rata temporis i henhold til § 4, stk. 2, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, sammenholdt med princippet om ikkeforskelsbehandling i § 4, stk. 1, anvendes på en lovbestemmelse, hvorved den samlede varighed af umiddelbart på hinanden følgende ansættelser for en arbejdstager, der er ansat ved et østrigsk universitet i forbindelse med projekter med ekstern finansiering eller forskningsprojekter, for fuldtidsansatte er 6 år, i tilfælde af deltidsansættelse dog 8 år, og hvorved der endvidere, hvis der foreligger en objektiv begrundelse, særligt med henblik på fortsættelse eller færdiggørelse af forskningsprojekter eller publikationer, tillades en yderligere engangsforlængelse op til samlet 10 år for fuldtidsansatte og i tilfælde af deltidsansættelse op til samlet 12 år? 2) Er en lovbestemmelse som beskrevet i</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	03.10.19

	<p>spørgsmål 1 en indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), hvis der ud af alle de ansatte, for hvem denne bestemmelse gælder, rammes en væsentligt højere procentdel af kvindelige end mandlige ansatte.</p> <p>3) Skal artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) fortolkes således, at en kvinde, der inden for anvendelsesområdet for en lovbestemmelse som anført i spørgsmål 1 hævder at være blevet indirekte forskelsbehandlet på grundlag af køn, fordi væsentligt flere kvinder end mænd er ansat på deltid, skal gøre denne omstændighed, særligt at kvinder rammes statistisk betydeligt hårdere, gældende ved fremlæggelse af konkrete statistiske tal eller konkrete forhold og påvise denne omstændighed med passende dokumentation?</p>			
C-285/18	<p>Irgita</p> <p>Sagen vedrører: 1. Falder in-house aftalen under de givne omstændigheder i den foreliggende sag inden for anvendelsesområdet for direktiv 2004/18 eller for direktiv 2014/24, når procedurerne for indgåelsen af den omtvistede in-house aftale, bl.a. de administrative procedurer, blev indledt på et tidspunkt, hvor direktiv 2004/18 fortsat var gældende, men selve kontrakten blev indgået den 19. maj 2016, hvor direktiv 2004/18 ikke længere var gældende? 2. Hvis det antages, at in-house aftalen falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 2004/18: a) Skal direktivets artikel 1, stk. 2, litra a) (men ikke begrænset hertil), under hensyntagen til Domstolens dom i Teckal (C-107/98), Jean Auroux m.fl (C-220/05), ANAV (C-410/04) og andre sager, forstås og fortolkes således, at begrebet en »in-house aftale« falder inden for EUrettens anvendelsesområde, og at indholdet og anvendelsen af dette begreb ikke påvirkes af medlemsstaternes nationale lovgivning, bl.a. af begrænsninger med hensyn til indgåelse af sådanne aftaler, f.eks. betingelsen om, at offentlige kontrakter ikke kan sikre kvalitet, adgangsmuligheder og kontinuitet for så vidt angår de tjenesteydelser, der skal leveres? b) Hvis det foranstående spørgsmål besvares benægtende, dvs., at begrebet en »in-house aftale« enten helt eller delvist falder inden for medlemsstaternes lovgivning, skal ovennævnte bestemmelse i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at medlemsstaterne har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte begrænsninger eller yderligere betingelser for indgåelsen af in-house aftaler (sammenholdt med EU-retten og Domstolens praksis med hensyn til fortolkning af EU-retten), men kun kan udøve denne beføjelse i form af specifikke, klare og udtrykkelige lovbestemmelser om offentlige udbud? 3. Hvis det antages, at in-house aftalen falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 2014/24: a) Skal bestemmelserne i direktivets artikel 1, stk. 4, og artikel 12 samt bestemmelserne i chartrets artikel 36, enten samlet eller hver for sig (men ikke begrænset hertil), under hensyntagen til Domstolens dom i Teckal (C-107/98), Jean Auroux m.fl. (C-220/05), ANAV (C-410/04) og andre sager, forstås og fortolkes således, at begrebet en »in-house</p>	Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	03.10.19

	<p>aftale« falder inden for EU-rettens anvendelsesområde, og at indholdet og anvendelsen af dette begreb ikke påvirkes af medlemsstaters nationale lovgivning, bl.a. af begrænsninger med hensyn til indgåelse af sådanne aftaler, f.eks. betingelsen om, at offentlige kontrakter ikke kan sikre kvalitet, adgangsmuligheder og kontinuitet for så vidt angår de tjenesteydelser, der skal leveres? b) Hvis det foranstående spørgsmål besvares benægtende, det vil sige, at begrebet en ”in-house aftale” enten helt eller delvist falder inden for medlemsstaternes lovgivning, skal ovennævnte bestemmelse i direktiv 2014/24 så fortolkes således, at medlemsstaterne har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte begrænsninger eller yderligere betingelser for indgåelsen af in-house aftaler (sammenholdt med EU-retten og Domstolens praksis med hensyn til fortolkning af EU-retten), men kun kan udøve denne beføjelse i form af specifikke, klare og udtrykkelige lovbestemmelser om offentlige udbud? 4. Uanset hvilket af direktiverne den omtvistede in-house aftale er dækket af, skal principperne om ligebehandling og ikke-forskelsbehandling af leverandører, der er part i offentlige indkøbskontrakter, og gennemsigtighed (artikel 2 i direktiv 2004/18 og artikel 18 i direktiv 2014/24), det generelle forbud mod forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet (artikel 18 TEFU), etableringsretten (artikel 49 TEFU), friheden til udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEFU), muligheden for at indrømme eksklusive rettigheder (artikel 106 TEFU) samt Domstolens praksis (dom i Teckal-sagen, ANAV-sagen, Seasagen, Undis Servizi-sagen og i andre sager) da forstås og fortolkes således, at en in-house aftale, der indgås mellem en ordregivende myndighed og en enhed, der er juridisk adskilt fra denne ordregivende myndighed, hvis den ordregivende myndighed udøver en kontrol over denne enhed svarende til den kontrol, som den fører med sine egne tjenestegrene, og denne enheds aktiviteter primært består i aktiviteter udøvet til fordel for den ordregivende myndighed, i sig selv er lovlig, herunder ikke krænker økonomiske aktørers ret til loyal konkurrence, ikke forskelsbehandler disse andre aktører, og at den kontrollerede enhed, der indgår in-house aftalen, ikke indrømmes fordele?</p>			
C-302/18	<p>X</p> <p>1. »Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF, der (bl.a.) bestemmer, at tredjelandstatsborgere for at få status som fastboende udlændinge skal bevise, at de til sig selv og de familiemedlemmer, som de har forsørgerpligt over for, »råder« over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at de pågældende kan forsørge sig selv og deres familiemedlemmer uden social bistand fra den pågældende medlemsstat, fortolkes således, at der hermed kun menes tredjelandstatsborgernes »egne indtægter?« 2. »Eller er det herved tilstrækkeligt, at disse indtægter er til rådighed for tredjelandstatsborgeren, uden at der stilles betingelser med hensyn til indtægternes oprindelse, således at de også kan stilles til rådighed for tredjelandstatsborgeren af et familiemedlem eller en anden tredjemand?« 3. »Såfremt det sidste spørgsmål besvares bekræftende, er det i dette tilfælde tilstrækkeligt med en bindende erklæring fra tredjemanden, hvormed denne forpligter sig til at sørge for, at ansøgeren om status som fastboende udlænding »til sig selv og de familiemedlemmer,</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	Dom	03.10.19

	<p>som han har forsørgerpligt over for, råder over faste og regelmæssige midler, der er tilstrækkelige til hans eget og hans familiemedlemmers underhold for at undgå, at de falder det offentlige til byrde«, for at bevise, at ansøgeren kan råde over indtægter som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF?»</p>			
T-805/17	<p>BASF mod ECHA</p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling og erklæres velbegrunder — Afgørelse DSH-30-3-D-0122-2017 truffet den 2. oktober 2017 af Det Europæiske Kemikalieagentur, hvorved der gives adgang til fælles indsendelse af stoffet dinatrium 4,4'-bis[(4-anilino-6-morpholino-1,3,5-triazin-2-yl)amino]stilben-2,2'-disulfonat (EF nr. 240-245-2), annulleres. — Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som måtte være retligt påkrævet.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.10.19
T-806/17	<p>BASF og REACH & colours mod ECHA</p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling og erklæres velbegrunder — Afgørelse DSH-30-3-D-0122-2017 truffet den 2. oktober 2017 af Det Europæiske Kemikalieagentur, hvorved der gives adgang til fælles indsendelse af stoffet hexanatrium 2,2'- [vinylenebis [(3-sulphonato-4,1-phenylen)imino] [6-(diethylamino)-1,3,5-triazin-4,2- diyl]imino]] bis(benzene-1,4-disulphonate) (EF nr. 255-217-5), annulleres. — Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som måtte være retligt påkrævet.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.10.19
C-329/18	<p>Altic</p> <p>1) Skal artikel 168, litra a), i direktiv [2006/112/EF], henset til formålet med forordning (EF) nr. 178/2002 om at sikre fødevarer sikkerheden (som bl.a. opfyldes ved at sikre, at fødevarer kan spores), fortolkes således, at den ikke er til hinder for et afslag på at fradrage den indgående afgift, i tilfælde af at den afgiftspligtige person, der indgår i fødevarekæden, i forbindelse med udvælgelsen af sin medkontrahent ikke har udvist større omhu (ud over den sædvanlige handelspraksis), som i det væsentlige består i en forpligtelse til at foretage kontroller af medkontrahenten, men som samtidig har kontrolleret fødevarernes kvalitet, hvorved formålet med forordning nr. 178/2002 er opfyldt? 2) Indebærer kravet efter artikel 6 i forordning nr. 852/2004 og artikel 31 i forordning nr. 882/2004 om registrering af fødevarevirksomheder, fortolket i lyset af artikel 168, litra a), i direktiv 2006/112/EF, at en kontrahent, der indgår aftale med denne virksomhed, skal foretage en kontrol af dennes registrering, og er denne kontrol nødvendig med henblik på at afgøre, om denne kontrahent vidste eller burde have vidst, at den pågældende deltog i en transaktion med en fiktiv virksomhed, i betragtning af de særlige omstændigheder ved den nævnte transaktion?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.10.19
C-378/18	<p>Westphal</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af Kommissionens forordning (EF) nr. 2419/2001 af 11. december 2001 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, der indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 3508/92. EU-</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.10.19

	<p>Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: 1. Begynder fristen for forældelse som omhandlet i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 at løbe, når støtten udbetales, eller afhænger fristens begyndelse af artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, her: denne forordnings artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum? 2. Er forældelsesreglerne i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 eller artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95? 3. Kan artikel 52a i forordning (EF) nr. 2419/2001 om anvendelse med tilbagevirkende kraft af forældelsesreglen i artikel 49, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2419/2001 også anvendes analogt på artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001? Såfremt artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 skal anvendes (det første spørgsmål), er det ikke nødvendigt at besvare de to andre spørgsmål; skal denne bestemmelse derimod ikke anvendes, er det tredje spørgsmål irrelevant, såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende.</p>			
C-573/18 og C-574/18	<p>C m.fl.</p> <p>1. Skal det under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor en producentorganisation som defineret i artikel 11, stk. 1, [og i] artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager leverer genstande til de producenter, der er tilsluttet organisationen, og herfor fra producenterne modtager en betaling, som ikke dækker indkøbsprisen, lægges til grund, a) at der foreligger en byttehandel med kontant vederlag (»Tausch mit Baraufgabe«), fordi producenterne til gengæld for transaktionen over for producentorganisationen ved kontrakt har forpligtet sig til i formålsbindingsperioden at levere frugt og grøntsager til producentorganisationen, således at afgiftsgrundlaget for transaktionen er den indkøbspris for investeringsaktiverne, som producentorganisationen har betalt til de tidligere leverandører? b) at det beløb, som driftsfonden faktisk betaler til producentorganisationen for transaktionen, i fuldt omfang udgør et »tilskud, der er direkte forbundet med transaktionernes pris« som omhandlet i artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, således at afgiftsgrundlaget også omfatter den finansielle støtte som omhandlet i artikel 15 i forordning nr. 2200/96, som er ydet til driftsfonden på grundlag af et driftsprogram? 2. Såfremt det ifølge besvarelsen af det første spørgsmål kun er de af producenterne erlagte betalinger, men ikke leveringspligten og den finansielle støtte, der skal ansættes som afgiftsgrundlag, spørges: Er artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i direktiv 77/388/EØF under de i det første spørgsmål beskrevne omstændigheder til hinder for en national særlig foranstaltning støttet på artikel 27, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF som § 10, stk. 5, nr. 1, i Umsatzsteuergesetz (momsloven), hvorefter afgiftsgrundlaget for transaktionerne til producenterne er den indkøbspris, som producentorganisationen har betalt til de tidligere leverandører for investeringsaktiverne, fordi producenterne er nærtstående parter? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Gælder dette også i tilfælde, hvor producenterne har ret til fuldt</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	09.10.19

	fradrag, fordi investeringsgoderne er omfattet af berigtigelsen af fradragene (artikel 20 i direktiv 77/388/EØF)?			
C-234/18	<p>„AGRO IN 2001“</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som fastsætter »mindsteregler for indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation«, fortolkes således, at den tillader medlemsstaterne at vedtage bestemmelser om civilretlig konfiskation, som ikke er støttet på en domfældelse? 2. Følger det af artikel 1, stk. 1, under hensyntagen til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, at alene indledning af en straffesag mod den person, hvis formue er genstand for konfiskation, er en tilstrækkelig forudsætning for at indlede og gennemføre en civilretlig konfiskationssag? 3. Er det tilladt at foretage en udvidende fortolkning af grundene i artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som tillader en civilretlig konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse? 4. Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at en formuerettighed kan konfiskeres som direkte eller indirekte opnået ved en strafbar handling alene på grund af misforholdet mellem formuegoderne og personens legale indkomster, uden at der foreligger en endelig dom, som fastslår, at personen har begået den strafbare handling? 5. Skal bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den regulerer konfiskation hos tredjemand som en supplerende eller alternativ foranstaltning til den direkte konfiskation eller som en supplerende foranstaltning til den udvidede konfiskation? 6. Skal bestemmelsen i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den sikrer anvendelsen af uskyldsformodningen og forbyder en konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse?</p>	Finanstilsynet	GA	10.10.19
T-335/17	<p>Help — Hilfe zur Selbsthilfe mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens afgørelse af 21. marts 2017 Ares(2017)1515573, hvormed et delbeløb af støttemidlerne til bistandsprojektet Food Security Promotion for very food insecure farming households i Zimbabwe (ECHO/ZWE/BUD/ 2009/02002) på 643 627,72 EUR blev krævet tilbagebetalt, og den heraf følgende betalingsanmodning af 7. april 2017 (nr. 3241705513), hvormed Kommissionen anmodede om betaling af den første rate på 321 813,86 EUR, annulleres, og — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	10.10.19

C-270/18	<p>UPM France</p> <p>1- Skal bestemmelserne i artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] i direktiv [2003/96] fortolkes således, at den fritagelse, som medlemsstaterne kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet, kan resultere i en situation som den, der er beskrevet i punkt 7 i nærværende afgørelse, for perioden forud for den 1. januar 2011, hvor Frankrig, som direktivet hjemler mulighed for, endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter? 2- Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal bestemmelserne i direktivets artikel 14[, stk. 1, litra a)] og bestemmelserne i direktivets artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] kombineres for mindre elektricitetsproducenter, som anvender den elektricitet, som de fremstiller, til deres aktiviteter? Indebærer bestemmelserne en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller en fritagelse for afgift på selve fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas?</p>	Energistyrelsen	Dom	16.10.19
C-371/18	<p>Sky e.a</p> <p>Sagen vedrører: (1) Kan et EU-varemærke eller et nationalt varemærke, der er registreret i en medlemsstat, erklæres helt eller delvist ugyldigt med den begrundelse, at nogle af eller alle begreberne, der er anvendt ved specificeringen af varer og tjenesteydelser, mangler tilstrækkelig klarhed og præcision med henblik på at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og tredjemænd alene på grundlag af disse begreber at afgøre omfanget af den beskyttelse, som varemærket giver? (2) Hvis der svares bekræftende på det første spørgsmål, er et begreb som »computer software« da for generelt, og dækker det varer, der er for forskelligartede til, at det er foreneligt med varemærkets funktion som angivelse af oprindelse med henblik på at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og tredjemænd alene på grundlag af det begreb at fastslå omfanget af den beskyttelse, som varemærket giver? (3) Kan det udgøre ond tro, hvis man blot ansøger om registrering af et varemærke uden nogen hensigt til at bruge det for de specificerede varer og tjenesteydelser? (4) Hvis der svares bekræftende på det tredje spørgsmål, er det da muligt at nå frem til, at ansøgningen blev indgivet delvist i god tro og delvist i ond tro hvis og for så vidt, ansøgeren havde til hensigt at benytte varemærket for nogle af despecificerede varer og tjenesteydelser, men ikke havde til hensigt at benytte varemærket for andre af de specificerede varer og tjenesteydelser? (5) Er section 32(3) i UK Trade Marks Act 1994 (lov af 1994 om varemærker) forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU og dets forgængere?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	16.10.19
C-31/18	<p>Elektrozrazpredelenie Yug</p> <p>Sagen vedrører: Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, nr. 3) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (herefter »direktiv 209/72«),</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	Dom	17.10.19

	<p>med henblik på præcisering af begreberne »transmission« og »distribution« af elektricitet.</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål forelægges EU-Domstolen: 1) Skal bestemmelserne i artikel 2, nr. 3) og 5), i direktiv 2009/72/EF fortolkes således, at det eneste kriterium for sondringen mellem distributionsnettet og transmissionsnettet og dermed mellem aktiviteterne »distribution« og »transmission« af elektricitet er spændingsniveauet, og at medlemsstaterne trods deres handlefrihed til at henføre netbrugerne til den ene eller den anden type af net (transmissions- eller distributionsnet) ikke må indføre ejendomsretten til de aktiver, der benyttes til at udøve disse aktiviteter, som et yderligere kriterium for sondringen mellem aktiviteterne transmission og distribution? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal de elektricitetskunder, som har en tilslutning til mellemspændingsnettet, altid behandles som kunder hos den distributionsnetoperatør, der har licens for det pågældende område, uafhængigt af ejerforholdet til det udstyr, som disse kunders elektriske anlæg direkte er tilsluttet, og uafhængigt af de aftaler, som kunderne har direkte med transmissionsnetoperatøren? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er nationale bestemmelser som bestemmelsen i § 1, nr. 44, sammenholdt med nr. 20 i de supplerende bestemmelser til energiloven, hvorefter »transmission af elektricitet« er transport af elektricitet via transmissionsnettet, og »elektricitetstransmissionsnettet« er helheden af elektriske ledninger og anlæg, som tjener til transmission, transformation af elektriciteten fra højspænding til mellemspænding og omfordeling af energistrømmene, forenelige med ånden i og formålet med direktiv 2009/72/EF? Er – på de samme betingelser – nationale bestemmelser som energilovens artikel 88, stk. 1: »Distribution af elektricitet og drift af elektricitetsdistributionsnettene udøves af distributionsnetoperatører, som er ejere af sådanne net i et begrænset område, og som har fået licens til at distribuere elektricitet i det pågældende område« lovlige?</p>			
C-341/18	<p>J. e.a.</p> <p>Skal artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks) fortolkes således, at en tredjelandsstatsborger, der tidligere er rejst ind i Schengenområdet, f.eks. via en international lufthavn, i Schengenkodeksens forstand rejser ud, så snart den pågældende som sømand påmonstrer et søgående skib, der allerede ligger i en havn, der udgør en ydre grænse, uanset om og i bekræftende fald hvornår vedkommende forlader denne havn med dette skib? Eller skal det, for at der foreligger en udrejse, først fastslås, at sømanden vil forlade havnen med det pågældende søgående skib, og gælder der i så fald en maksimal frist for, hvornår afsejlingen skal ske, og hvornår skal udrejsestemplet anbringes i dette tilfælde? Eller gælder et andet tidspunkt, i givet fald under andre betingelser, som »udrejse«?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Søfartsstyrelsen	GA	17.10.19
C-405/18	<p>AURES Holdings</p> <p>1) Kan begrebet etableringsfrihed som omhandlet i artikel 49 [TEUF] anses for at omfatte en simpel flytning af stedet for en virksomheds ledelse fra en medlemsstat til en anden</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	17.10.19

	medlemsstat? 2) Hvis det er tilfældet, er det da i strid med artikel 49, 52 og 54 [TEUF], såfremt national lovgivning ikke tillader en enhed fra en anden medlemsstat, i forbindelse med en flytning af dens forretningssted eller stedet for dens ledelse til Den Tjekkiske Republik, at anvende et skattemæssigt underskud, der er realiseret i den anden medlemsstat?			
C-423/18	<p>Südzucker</p> <p>1. Skal artikel 3, stk. 2, første punktum, i forordning (EF) nr. 967/2006 fortolkes således, at den deri anførte frist også gælder for en ændring af en rettidig meddelelse om overskudsafgift, som er resultatet af en opgørelse af den mængde overskudssukker, som skal indregnes, når opgørelsen er ændret efter fristens udløb på grundlag af en kontrol i henhold til artikel 10 i forordning (EF) nr. 952/2006? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: I et sådant tilfælde, hvor der er tale om en ændring af en rettidig meddelelse, der er foretaget på grundlag af konstateringer inden for rammerne af kontroller, gælder de betingelser for en overskridelse af meddelelsesfristen i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2670/81, som ændret ved forordning nr. 3559/91, der er anført i Domstolens dom af 10. januar 2002 i sag C-101/99 ECLI:EU:C:2002:7, British Sugar, da også for en overskridelse af meddelelsesfristen i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 967/2006? 3. Såfremt artikel 3, stk. 2, første punktum, i forordning (EF) nr. 967/2006 ikke gælder for ændringsmeddelelser på grundlag af kontroller (jf. første spørgsmål), eller såfremt betingelserne for en overskridelse af fristen er opfyldt (jf. andet spørgsmål), skal der da med henblik på fastsættelse af den frist, inden for hvilken ændringen af overskudsafgiften skal meddeles, tages udgangspunkt i den 1. maj i det næstfølgende år, eller finder national ret anvendelse? 4. Såfremt tredje spørgsmål besvares således, at der hverken skal tages udgangspunkt i den 1. maj i det næstfølgende år eller anvendes national ret: Er det foreneligt med fællesskabsrettens almindelige principper, herunder proportionalitetsprincippet, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når en meddelelse om overskudsafgiften for produktionsåret 2007/2008 i et tilfælde som det foreliggende på grund af den tid, der er medgået til kontrollen, udarbejdelsen af kontrolrapporten og evalueringen af rapporten, finder sted henholdsvis den 20. oktober 2010 og den 27. oktober 2011? Er det i denne forbindelse afgørende, om sukkerfabrikanten har gjort indsigelse mod konstateringen af den overskydende mængde?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	17.10.19
C-459/18	<p>Belgische Staat</p> <p>Er artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for en national skattelovgivning, på grundlag af hvilken det ved beregningen af detskattepligtige overskud for et i Belgien ubegrænset skattepligtigt selskab med et driftssted i en anden medlemsstat, hvis overskud i Belgien i henhold til en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Belgien og den anden medlemsstat er fuldstændigt fritaget for beskatning, gælder, at</p> <p>– fradraget for risikovillig kapital nedsættes med et beløb for fradraget for risikovillig kapital, der beregnes ud fra den positive forskel mellem på den ene side den bogførte nettoværdi af aktiverne i driftsstedet og på den anden side den</p>	Skatteministeriet	Dom	17.10.19

	<p>samlede mængde af passiver, der ikke hører til selskabets egenkapital, og som kan henregnes til driftsstedet, og at</p> <p>– den nævnte nedsættelse ikke foretages, for så vidt som beløbet for nedsættelsen er mindre end dette driftsstedes overskud, mens der ikke sker nogen nedsættelse af fradraget for risikovillig kapital, hvis denne positive forskel kan henregnes til et i Belgien beliggende driftssted?</p>			
C-766/18 P	<p>Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO (appel)</p> <p>Påstande: — Appellen til prøvelse af Rettens dom i sag T-328/17, Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO), EU:T:2018:594, antages til realitetsbehandling, og der gives medhold i appellants påstand om annullation.</p> <p>— EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af appellanten afholdte omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	17.10.19